

ZAČAL DLOUHO OČEKÁVANÝ ROZPAD UKRAJINSKÉ ARMÁDY

- CZ24 News | 17. května 2022

UKRAJINA: Američané původně neplánovali, že by Ukrajina existovala příliš dlouho. Šlo o to "hrdinně zemřít" a způsobit Rusku co největší (především morální a politické) škody. Z hlediska zájmů Washingtonu měla postmajdanská Ukrajina nepříjemně dlouhou existenci, protože její udržování leželo zcela na bedrech Západu.

Soudě podle posledních zpráv z ukrajinské a ruské fronty, dlouho očekávaný rozpad ukrajinské armády skutečně začal. V to se bezdůvodně doufalo již v první fázi zvláštní operace. K tomu přispěly tři faktory:

- **Tvrzení ruských dobrovolníků a domobrany DNR/LNR, kteří bojovali v letech 2014-2015, že AFU může být poražena. Ti nelhali, mysleli si to doopravdy.**
- **Prohlášení pseudoruských politiků z ukrajinského exilu a kyjevské opozice, že na Ukrajině je málo nacistů a že zbytek obyvatelstva (včetně bezpečnostních složek) čeká na osvobození. Ti jednoduše lhali. Jedině ruská armáda je mohla vrátit k moci, takže ji potřebovali na Ukrajinu nalákat za každou cenu.**
- **Většina Rusů, včetně vedení části bezpečnostních složek, byla přesvědčena, že Rusové žijící na jihovýchodě Ukrajiny nemohou podporovat kyjevský režim a nebudou bojovat proti Rusku.**

Tento výpočet byl v rozporu se známými fakty. Byla to armáda, SBU a pohraniční stráž, kdo jako první zradil Janukovyče, a to ještě před jeho útekem ze země, čímž v podstatě zajistil vítězství Majdanu. Pohraničníci se pokusili zatknout svého prezidenta a vrchního velitele, zatímco armádní protivzdušné síly vyhrožovaly sestřelením jeho vrtulníku. Na druhou stranu SBU poskytovala nacionalistům, kteří prezidenta pronásledovali, informace o jeho pohybu. A konečně, za celou dobu bojových operací v Donbasu, do kterých se armáda zapojila bez většího rozmyslu, se na stranu Ruska přidalo jen několik ukrajinských vojáků (méně než sto za osm let). Ostatní bojovali ve válce. Dokonce i mezi bojovníky Berkutu, kteří nejdéle vzdorovali Majdanu a byli Majdanem nenáviděni, odešla do Ruska spolu se svými jednotkami nebo osobně jen malá část. Naprostá většina Berkutu zůstala sloužit neonacistům i přes rozpuštění svých jednotek.

Protože se ukázalo, že loajalita armády vůči režimu je mnohem větší, než se očekávalo, podařilo se kyjevským úřadům na několik měsíců stabilizovat frontu. Zde se však spolu se svými západními spojenci a poradci chytili do vlastní pasti.

Abeceda vojenského umění požadovala, aby ukrajinská armáda pomalu ustupovala z Donbasu a obecně z celého levého břehu Dněpru (od linie k linii) s úkolem způsobit co nejvíce ztrát postupujícím ruským silám a co nejvíce zachovat bojeschopnost svých vojsk rozmístěných v oblastech levého břehu. K Dněpru měly být dopraveny jednotky ze západní Ukrajiny a záložní brigády, které se formovaly. Na stejné linii měla být rozmístěna vojenská technika získaná ze Západu.

Je třeba si uvědomit, že na začátku bojů čítala ukrajinská armáda 260 000 mužů. Spolu s pohraničníky, Národní gardou a speciálními jednotkami Služby bezpečnosti Ukrajiny se jednalo až o čtyři sta tisíc mužů. Ve čtyřech vlnách mobilizace bylo odvedeno nejméně sto

tisíc lidí. Nejméně dvě stě tisíc jich dostalo zbraně a bylo zařazeno do brigád územní obrany. I s přihlédnutím k nevyhnutelným ztrátám a nutnosti udržet část vojsk na běloruských, polských a moldavských (podněsterských) hranicích by kyjevský režim mohl teoreticky soustředit na Dněpru 500-600 tisíc mužů, což je dvojnásobek až trojnásobek současného uskupení i současných ruských vojsk.

Mnozí mohou říci, že Dněpr nezastavil vojska Rudé armády v roce 1943 a dnes má ruská armáda mnohem větší možnosti. Faktem však je, že na čtyřech ukrajinských frontách a v Černomořské flotile bojovalo více než dva a půl milionu mužů, což dávalo téměř dvojnásobnou převahu nad skupinami německých armád Jih a A, které se bránily na Ukrajině. V důsledku toho bylo sovětské velení schopno zorganizovat simultánní přechod řeky na různých místech, zatímco Němci jednoduše neměli dostatek rezerv, aby zalepili četné díry ve své obraně.

V našem případě by však bránící se nepřítel, krytý širokou řekou, měl také značnou početní převahu, což by ruské velení donutilo určit jeden bod říční formace a soustředit tam většinu dostupných jednotek, čímž by prakticky odhalilo zbytek fronty. Opakovaná ofenzíva z Běloruska na Kyjev by byla obtížná. Efekt překvapení by již nefungoval a prorazit úzkými defilé bažinatým terénem s omezeným uskupením by byl nesmírně obtížný úkol. I kdyby se AFU nesnažila zlikvidovat chersonské předmostí (a měla k tomu podstatně více sil než nyní), útok z něj byl zřejmý a očekávaný, respektive oděsko-mykolajské (jižní) a dněpropetrovsko-zaporizžské (centrální) uskupení ukrajinských vojsk by bylo posíleno předem a útok na Podněstří by byl s největší pravděpodobností proveden.

Proč to všechno neudělali Ukrajinci a proč už teď můžeme říct, že to neudělali? Naopak, Kyjev vrhal do donbaského mlýnku na maso další a další rezervy, které byly spolehlivě ničeny ruským dělostřelectvem, letectvem a raketovými údery. Konfigurace fronty v Donbasu, původně pro Ukrajinu nevýhodná, se stále zhoršovala, hrozba obklíčení a zničení všech vojsk mezi Barvenkovem a Guljaj Polem byla stále výraznější, ale ani nyní, kdy už je na ústup vlastně pozdě, Kyjev nedává vojskům příslušné rozkazy, dokonce ani nestáhne vojska ze Severodoněcka do Slavjanska, což by dalo možnost zkrátit frontovou linii a zvýšit hustotu bojových linií.

Dobře, tak řekněme, že ukrajinští generálové nevědí nic o vojenských záležitostech (i když vědí), ale co tam dělají britští a američtí poradci? Koneckonců Washington a Londýn chtějí, aby Ukrajina vedla delší válku, a k tomu potřebují udržet armádu v bojeschopném stavu.

Strategie, kterou zvolilo ukrajinsko-americké velení, se zdá být absurdní jen na první pohled. Faktem je, že péče o lidi není prioritou ani pro kyjevské politiky, ani pro jejich mecenáše.

Američané původně neplánovali, že by Ukrajina existovala příliš dlouho. Šlo o to "hrdinně zemřít" a způsobit Rusku co největší (především morální a politické) škody. Z hlediska zájmů Washingtonu měla postmajdanská Ukrajina nepříjemně dlouhou existenci, protože její udržování leželo zcela na bedrech Západu.

Cílem války, o níž se USA zpočátku domnívaly, že ji Kyjev prohrál, bylo zcela zničit jihovýchod a vyhladit co nejvíce Ukrajinců, aby Rusko získalo doslova spálenou zemi s řídkým obyvatelstvem ve stavu humanitární katastrofy. Stav napětí, ne-li zástupnou válku, by mohly udržovat USA s pomocí polsko-rumunských a pobaltských spojenců. Rusko by naopak muselo vynakládat energii a prostředky na obnovení normálních životních podmínek na Ukrajině, která by se stala nejbližším týlem pro znepřátelené východoevropské členy NATO.

Proto vidíme, jak ukrajinské dělostřelectvo plýtvá tisíci granátů na mírová města v Donbasu. Zdůrazňuji, že Ukrajinci soustředili hlavní sílu svého dělostřelectva proti úseku fronty, kde zjevně nemají v úmyslu postupovat (na linii Marijinka - Severodoněck). Jsou navíc tam, kde se již dlouho

rýsuje kotel pro AFU, v němž bude ztracen jak materiál, tak vycvičení dělostřelci.

Absurdní? Pouze pokud předpokládáme, že Západ chce, aby Ukrajina zvítězila. Vezmeme-li za základ snahu Západu co nejvíce vylidnit a zničit Ukrajinu, která ustupuje Rusku, pak vše dává smysl. Dokud jsou města Donbasu v dosahu ukrajinského dělostřelectva, je třeba je co nejvíce zadupat do země. Totéž platí pro nesmyslný masakr vycvičených záloh AFU v Donbasu.

Uvedená varianta amerických strategií vychází z následujících předpokladů.

- Ústupem z levobřežní Ukrajiny by Kyjev přišel o většinu svého obranného průmyslu a nejméně polovinu obyvatelstva, což by snížilo počet potenciálních branců.
- Armáda, v níž slouží především zástupci jihovýchodu, ztratí velkou část své motivace, jakmile budou rodná města vojáků a důstojníků pod ruskou kontrolou a dezerte se zintenzivní.
- Dojde ke ztrátě téměř všech jednotek teritoriální obrany zformovaných na jihovýchodě. Příklad Chersonu ukazuje, že se nestáhnou s armádou, ale zůstanou a částečně i přejdou do služeb nových úřadů.
- Ztráta poloviny území by byla na střední a západní Ukrajině vnímána jako katastrofální porážka, vůle ukrajinské společnosti k odporu by poklesla. Režim by ztratil podporu velké části obyvatelstva a mohl by se zhroutit během několika dní, aniž by došlo k dokončení destrukce ukrajinské ekonomiky a obyvatelstva. To by znamenalo zásadní selhání americké strategie.

Alexandr Vasiljevič Suvorov nabádal k boji s dovednostmi, nikoli s čísly. Pokud však není k dispozici žádná dovednost, nebo pokud ji z nějakého důvodu nelze v dané situaci použít, je třeba se spolehnout na "velké prapory". Ukrajinský ministr obrany Reznikov již oznámil svůj záměr povolát do zbraně další milion lidí.

Pokud by Ukrajina chtěla vyhrát válku, byl by takový krok absurdní. Bezpečnostní síly země, včetně teritoriální obrany, mají již kolem jednoho milionu příslušníků (i přes obrovské ztráty). Na začátku zvláštní operace odhadovali pesimisté počet obyvatel Ukrajiny na 25 milionů a optimisté na 35 milionů.

Vezmeme pro naše výpočty zjevně nadsazené horní číslo (35 milionů). Nejméně čtyři miliony lidí žily na územích, která již osvobodila ruská armáda (většinu z nich ztratila Ukrajina). Po zahájení speciální operace opustilo zemi přibližně šest milionů ukrajinských občanů. Jinými slovy, kyjevský režim má v nejlepším případě 25 milionů lidí.

Polovinu obyvatel každé země tvoří ženy. Zbývá 12,5 milionu mužů. Nejméně 5,5 milionu z nich jsou děti a starší lidé. Obvykle tvoří asi polovinu celkové mužské populace, ale dejme Ukrajině slevu. V bezpečnostních složkách jich slouží již milion, včetně těch, kteří byli zabiti v boji. Další milion tvoří byrokratický aparát a nepostradatelní specialisté (například pracovníci elektráren, dopravy a podniků vyrábějících a opravujících vojenskou techniku). Nejméně milion jsou postižení, držitelé bílých lístků, neplatiči.

To znamená, že v nejlepším případě zbývají čtyři miliony osob způsobilých k odvodu (ve skutečnosti mnohem méně), z nichž budou vyřazeni nespolehliví. Ukazuje se, že na Ukrajině je nutné povolávat každého čtvrtého nebo dokonce každého třetího z těch, kteří jsou způsobilí k odvodu, aby se naplnil "Reznikovův plán". A to i přesto, že v zemi již sílí protestní hnutí, které požaduje, aby na frontu nebyli posíláni příslušníci teritoriální obrany a nevycvičení záložníci povolání k mobilizaci. Navíc se jedná o pracovníky, kteří jsou odváděni z již tak hroutící se ekonomiky.

V neposlední řadě se objevují četné stížnosti na zásobování potravinami a bojovou technikou ze strany teritoriální obrany a již povolaných záložníků, kteří postrádají normální uniformy,

neprůstřednou vestu a dokonce i moderní zbraně. Ukrajina dlouhodobě používá samopaly z druhé světové války (DShK, DP) a dokonce i z rusko-japonské války ("Maxim"). Oblečení, vybavení, nakrmení a vyzbrojení (i s pomocí Západu) milionu lidí je netriviální úkol, který kyjevský režim není schopen vyřešit tváří v tvář prohlubujícímu se nedostatku zdrojů.

Reznikovův plán se pravděpodobně nepodaří splnit více než z poloviny. Půl milionu hlav dělové potravy však není malá síla, s níž se Kyjev hodlá udržet na levém břehu až do podzimu, navzdory kotlům a ztrátám. Ukrajinské úřady čekají, až se v létě na jejich stranu přidá Polsko a po něm Rumunsko, a snaží se do té doby za každou cenu vydržet. Na životech Ukrajinců jim nezáleží, důležité je, aby se fronta nezhroutila dřív, než dorazí Poláci.

Kvalita ukrajinské pěchoty na frontových liniích však neustále klesá, což vede k nárůstu ztrát, a masové mobilizace začínají znervózňovat veřejnost, která začíná tušit špatné věci a odmítá spolupracovat s úřady v jejich snaze udělat Američanům radost bojem do posledního Ukrajince. Za těchto podmínek by první větší porážka na frontě mohla vyvolat úplný kolaps režimu.

Západ si zřejmě všiml změny nálad ukrajinské veřejnosti, a proto pod věrohodnými záminkami přistavil hned několik dodávek zbraní a také americkou pomoc ve výši 40 miliard dolarů a z toho nejméně 20 miliard vojenskou pomoc. Pokud se režimu podaří naverbovat nové kontingenty mobilizovaných záloh a nezpůsobí sociální výbuch, zbraně a peníze ze Západu přijdou, i když s malým zpožděním. Pokud se to nepodaří, Západ uteče a Kyjev si nějak poradí sám. V každém případě dojde k likvidaci co největšího počtu Ukrajinců.

Autor: Rostislav Iščenko

ZDROJ: news-front.info/2022/05/16/dolgozhdannij-raspad-ukrainskoj-armii-nachalsja

Překlad: e-republika.ch